

จันทร์ (คุณยาย) ได้พัตขนนกยูง' เมื่อได้
ท่านกิติใจ เพราะพัตนี้ชื่อเหมือนนามสกุล
ของท่าน พัตแบบนี้หายาก ต้องเป็นบุญของ
คนนั้นโดยเฉพาะ เหมือนกับพระพุทธเจ้า
เสี่ยงบาตรให้บาตรลอยไป ผู้ได้รับได้ก็เป็น
บุญของผู้นั้น ซึ่งครั้งนั้นอชิตภิกษุ เป็นผู้ได้
บาตรเพราะเป็นหน่อเนื้อพุทธางกูร"

เมื่อคุณยายได้พัตมาแล้ว ก็ไม่ติดใน
วัตถุ คุณยายทองสุขขอไปถวายพระ ท่านก็
ให้ท่านนึกถึงบุญก่อน แล้วจึงให้เป็นการทำบุญ
อีกต่อหนึ่งก่อน พัตนี้จึงเป็นกานบุญเท่านั้น
ท่านไม่คิดเสียดายในวัตถุนี้เลย (๒๒ ธ.ค.
๒๕๒๒)

ใจของคุณยาย จะจรดจ้องอยู่กับ
ธรรมะภายในตลอด ไม่สนใจกับลาภ, วัตถุ
สิ่งของ ซึ่งเทียบค่าไม่ได้กับธรรมะภายใน
ใจท่านจึงมักน้อย สันโดษเป็นปกติ ท่านหวัง
แต่บุญที่จะปรารภกิเลสให้หมดสิ้นไป ด้วย
อริยาศัยแห่งพระบรมโพธิสัตว์

“ ยี่ ง ไ ช้ ยี่ ง ค ม ”

คุณยายเล่าว่า “เมื่อเข้ามาอยู่ในวัด
ปากน้ำ หลวงพ่อท่านก็ใช้งาน นั่งธรรมะจริง ๆ
จังๆ ใจของยายจะไม่ห่างจากศูนย์กลาง
กายเลย ดำรงสติมั่นตลอดเวลา ยายเป็นคน
ทำอะไรทำจริง ไม่หยุดๆ หย่อนๆ เวลาออก
จากเข้าที่ (นั่งธรรมะ) ไปทานข้าว ชักผ้า
ถูบ้าน ใจของยายจะประกอบอยู่ในธรรมะ
ตลอด หลวงพ่อวัดปากน้ำจะเรียกใช้ยายเรื่อย
เพราะใช้แล้วได้เรื่องได้ราว ท่านจึงให้ยาย
เป็นหัวหน้าขาดรู้ เหมือนผู้ใหญ่ใช้เด็กคน
ไหนคล่อง ก็ชอบใช้แต่คนนั้น เหมือนมิด
เล่มไหนคม ก็จะใช้แต่เล่มนั้น ยิ่งใช้ยิ่งคม
ยายถูกใช้ทำวิขา ยิ่งถูกใช้ ญาณรู้ยิ่งแตกฉาน
เชี่ยวชาญลึกซึ้งกว้างขวางสุดจะประมาณ
ได้”(๒๙ พ.ค. ๒๕๒๕)

คุณยายบอกว่า “ความรู้ของยาย ตึก

๑๐๐ ขึ้น ก็บรรจुไว้ไม่หมด”

สถานที่ทำวิชานั้น เมื่อเข้าไปแล้ว จะออกไปไหนไม่ได้เหมือนถูกขัง นอกจากว่า จะมีเหตุผลจำเป็นจริงๆ ที่จะขออนุญาต หลวงพ่อออกไป และคนในโรงงานทำวิชา สมัยนั้น มักจะขอหลวงพ่อดัดปากน้ำ ออกไปทำธุระข้างนอกวัดอยู่บ่อยๆ เช่น ขอกลับไปทอดกฐิน ทอดผ้าป่า กลับไปเยี่ยมบ้าน บ้าง บางคนที่บ้านเป็นผู้อุปฐากวัดอยู่ หลวงพ่อก็ไม่ค่อยขัด แต่เมื่อออกไป ข้างนอกวัดบ่อยๆ ใจก็รับเรื่องภายนอกเข้ามา กว่าจะทำให้ใจกลับเข้าสู่ศูนย์กลางกายได้ สนิทใช้เวลา วิชาความรู้ที่มีอยู่ก็หยাবลง ตามไม่ทันเพื่อน ไม่ทันหลวงพ่อ ส่วนคุณยายเหมือนถูกขัง หลวงพ่อไม่ยอมให้ออกไปไหนเลย

ช่วงนี้ชีวิตของคุณยายที่วัดปากน้ำ จะอยู่เพียง ๒ แห่ง คือ โรงงานทำวิชา กับ โรงฉัน ทำให้บางครั้งคุณยายออกอุบายไปขอ

คุณยายอาจารย์ ณ บ้านธรรมประสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

หลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่ोज้าขา ลูกขอไปฝั่งพระนคร”

หลวงพ่อบอกว่า “ไปทำไม”

คุณยายตอบว่า “ลูกจะไปซื้อขนม”

หลวงพ่อบอกว่า “ไม่ต้องไป เดี่ยวข้า

จะหาขนมมาให้เอง”

รุ่งเช้าก็มีขนม ๑ กล่องมาให้คุณยาย

อีกครั้งหนึ่ง คุณยายก็บอกกับหลวง

พ่อบอกว่า “ลูกอยากทานทุเรียน ขออนุญาตไป

ชื่อที่ฝั่งพระนคร” หลวงพ่อตอบว่า “ทุเรียน
อยู่ในท้องมึง นึกๆ เอาเดี๋ยวกี้ได้” ต่อมาก็มี
ผู้นำทุเรียนมาทำบุญเลี้ยงที่วัด ตั้งแต่นั้นมา
คุณยายไม่เคยขอหลวงพ่อก่อนอีกเลย

คุณยายเล่าว่า “หลวงพ่อดัดปากน้ำ
ท่านใช้ยายเหมือนคนอยู่ในบ้าน ท่านจะให้
หยิบเข็มเล่มหนึ่งออกมา ก็ต้องหยิบออกมา
ให้ได้ ของในบ้านยายจะต้องรู้ทุกอย่าง แต่
ยายทองสุข หลวงพ่อดัดท่านใช้ให้หยิบอะไร
หยิบได้ไม่ถูก หลวงพ่อก็จึงให้ยายทองสุข
ออกไปเผยแผ่”(๒๔ มี.ค. ๒๕๒๔)

“ สู่ สงครามโลก ”

ต่อจากนั้นมาปี ๒๔๘๔ ได้เกิด
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ขึ้น ประเทศไทยเข้าสู่
สงครามด้วย โดยญี่ปุ่นใช้ประเทศไทยเป็น

ฐานที่ตั้งทหาร เพื่อส่งทหารญี่ปุ่นไปรบใน
พม่า อินเดีย จีน โดยใช้เส้นทางรถไฟตัด
จากประเทศไทยเข้าไปพม่า (รถไฟสายมรณะ
ที่จังหวัดกาญจนบุรี) เป็นเส้นทางลำเลียง
อาวุธ กำลังทหารและเสบียงต่างๆ ดังนั้น
ฝ่ายสัมพันธมิตร มืออเมริกา อังกฤษ เป็นต้น
จะพยายามทิ้งระเบิดในประเทศไทย บริเวณ
ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์

“หลวงพ่อดัดปากน้ำเคร่งครัด และ
เอาจริงมากกับการนั่งธรรมะครั้งละ ๖ ชั่วโมง
กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง สมัย
สงครามโลก หลวงพ่อใช้งานยายหนัก ให้
เป็นหัวหน้าเวร ๒ ให้นอนแต่หัวค่ำพอ ๒
ทุ่ม ท่านสั่งให้นอนหลับ จะง่วงหรือไม่ก็ต้อง
นอน พอเที่ยงคืนก็มีคนมาปลุก ให้เข้าเวร
นั่งธรรมะตั้งแต่เที่ยงคืน ออก ๖ โมงเช้า
พวกที่ง่วงนอน ใช้ไม่ค่อยได้เรื่อง อ่อนแอ
เหยาะเหยาะ ท่านให้อยู่เวร ๑”

“ยายทานข้าวตอน ๑๐ โมง แล้วรีบ